

Jasmin B. Frelih
PIKSLI

Sabina se je imela nekoč za pametno žensko, zdaj pa je, stoječ v vrsti za kavo, v jutranjem smogu mesta, ob hrumenju prometa in statiki človeške govorice skušala doumeti vzrok svojih slabih odločitev. Ni ji šlo.

Jutranji tuš ni spral njegovih sledi, še vedno je bil z njo, še vedno v njej in nista bila sram in krivda tista, ki sta jo stiskala v trebuhu, temveč je bil to občutek, da se zanj sploh ni zavestno odločila, da se ni spomnila trenutka, ko bi imela možnost izbire.

Nagovoril jo je iz nekakšne nepredirne megle večera, kako in kje in kdaj, se ni več spomnila, njegov obraz je bil samo nekako brezoblično moški, je imel brado, je ni imel, prijela se je za lice in skušala prikljucati njegov poljub – je bodel ali ne, je dišal po kolonjski vodi ali smrdel po žganju, so bile njegove oči zelene ali rjave, je sploh imel oči? – vendar ji v spominu ni ostal niti najbolj begoten odmev, samo rahlo boleč užitek, samo votla podplutba nekje na nadlakti, samo niti, ki so štrlele iz natrganih hlačk, so se ji vsiljivo, nekako blede in sivo, ponujale v zor zavesti.

So ji podtaknili droge? Ji v možganih raste tumor? Je zrak že tako poln ogljikovega dioksida, da ji je strmo padel inteligenčni kvocient? Ali pa ima preprosto le vsega dovolj in potrebuje kavo, ne da bi se spomnila, temveč da bi lahko o vsem skupaj nehala premišljevati.

Ne ve, kaj ji bolje dene, kofein ali pekočina na ustnicah in jeziku, ko zaletavo sreba prevročo kavo, zaradi česar se ji solzijo oči. Se nalašč muči? Si kaznuje telo? Morda pa ima rada bolečino ... Nekoč se je imela za bistro punco, za inteligentnega človeka. In rada bi si rekla, da sveta preprosto več ne razume, ne sveta ne svoje vloge v njem, da gre skozi prosto lebdeče obdobje, ki ga bo, če bo imela srečo – več sreče kot pameti, kdo, mama? brat? katera od bivših prijateljc, bivših ljubezni? ne ve – prestala brez hujših posledic. Je hujša posledica, če se človek spremeni ali če ostane enak? Je bolje ostati brez spomina ali se spominjati?

Rada bi si rekla, da se bo nekoč ozrla nazaj z grenkim nasmehom in občo modrostjo, pripravljeno na jeziku – živemu človeku se vse zgodi, teta? dedek? katera od šefic ali šefov? – olajšana, da je vsaj vse to mimo, če je ne bi vseskozi in vztrajno preganjal občutek, da so njene odločitve v zadnjem času tako slabe, da jih ne more pripisati niti naključju – v tem primeru bi pričakovala, da bo vsaj kakšna posrečena – niti apatiji, saj bi apatija navsezadnje morala poskrbeti, da odločitve ne bi bile vse tako neizmerno zanič. Apatičen človek pušča stvar, da gredo po svoje, ona pa je zavestno in brez razloga počela stvari, ki bi jih vsak normalen človek pripisal geniju samodestrukтивности, nekemu, ki silovito in goreče sabotira svoje lastno življenje.

Možu šefice je na telefon poslala sliko svoje vagine. Nikoli ga ni srečala, njegovo številko si je zapomnila, ko jo je videla na njenem telefonu. Prišla je domov,

zavrela vodo, šla na balkon, se usedla, dala noge na ograjo, zavihala krilo, odmaknila hlačke, si šla s prstom po ustnicah, slikala in poslala. Brez odziva.

Sodelavki se je polulala v termovko s čajem in ves dan začudeno opazovala njeno kremženje. Pokvarjene limone, menda. Ni je veselilo, niti se ji ni zdelo smešno. Sodelavka ji je bila všeč, do nje ni gojila nobene zamere, z njo je bilo povsem prijetno kramljati v atriju ob cigareti.

Od soseda, starejšega vdovca, si je pred časom spodobila večjo količino denarja, ki ga ni potrebovala – debelo kuverto je zataknila za krožnike v kuhinjski omari in nanjo pozabila – in nato skoraj vsak teden hlinila solze in obup in mu puščala, da se je je dotikal. Nikoli ni dolgo trajalo, stanovanje je vedno zapuščal sključen in potr. 8
9

Počasi se je začenjala zavedati sveta okoli sebe. V sozvočju z mestom so požirki vroče kave zalivali vlažni zrak s svetlobo pomladanskega sonca, in kjer so se prej okoli vogalov kotalile meglice, se je zdaj začenjalo bleščati. Šolarji so naokrog vlekli torbe na kolesčkih in spraševala se je, kdaj so šole postale letališča. Morda takrat, ko so prišli kovinski detektorji, da bi preprečili naslednji zločin samotarja. Za trenutek ni vedela, v kateri državi je. Za trenutek se ji je ideja države zazdela smešna.

Toda taka moda, tak grozd starejših žensk, ki so sinhrono vstale izza mize v kavarni in se lagodno odmajale do svojih okenc, kjer bodo ves dan cefrale živce ljudem s kupi papirja v rokah, zaščitene pred njihovimi grožnjami z uroki frizerskih havb, lahko

obstaja samo pri nas, kjer niti sveže obriti moški v oblekah in kravatah niso znali utemeljiti svoje prisotnosti v prostoru in so se vedno zdeli v nevarnosti, da jih bo sunek vetra potegnil v nebo.

Še najbolj avtohtoni so se ji zdeli kot pajki tenki kolesarji, ki so steklenih pogledov z mrmravim sopihanjem tanjšali sinočnjega mačka in se požvižgali na semaforje, brezdomci, ki jih je noč prezeble posejala po klopeh parkov, z visečimi dlanmi, skoraj dotikajočimi se tal, in cestni delavci, ki so si v jezikih babilona podajali ukaze, na krampih sloneči v vsaki zaplati sence kot kakšni zagoreli in črno kosmati vampirji. V torbici ni našla vžigalnika, zato se je s cigareto v ustih pomaknila do enega in ga prosila, naj ji prižge.

»Dobra si, mala.«

Potegnila je, se odkašljala in pljunila na tla med njiu, kar ga je razžalostilo. Premaknila se je s sonca pred vhod v stavbo, kjer je delala, in mimoidoče znane obraze pozdravljala z dvigom lic in spustom čela. Med nogami jo je rahlo skelelo. Brezbrižno je ugotovila, da je pozabila obleči modrc, in s pogledom ošinila obris bradavic. Videli sta se. Emancipacija. Poželenje. Ni ji bilo mar. Nekdo se je postavil v oblak dima, ki se ji je odsotno izlil iz ust.

»Sabina?«

Kadar je njeno ime izgovoril tujec, se je vedno počutila, kot da bi ji iz žepa na tla padel kovanec. Ni ga hotela pobrati, a ga vsakokrat je. Priprla je oči in počakala, da se je obris izostril.

Pred njo je stal moški njenih let, ki jo je res na nekoga spominjal, vendar ni imela volje, da bi se po-

drobneje sprehodila po katalogu obrazov in skušala povezati njegovega – kratki rjavi lasje z globokimi zarezi pleše, očala s tankim žičnatim okvirjem, ki so nekako tajila pravo barvo oči, majhen nos, zdrava koža, tanke in razpotegnjene ustnice, med katerimi so se svetlikali pobeljeni zobje, špičasta brada, na kateri ni bilo niti sledu strnišča – s katerim od vseh, ki so se jih v njenem spominu držala tudi imena.

Možnost, da je pred njo stal bivši ljubimec in da morda ni ime tisto, kar bo najlaže našla, temveč bo to kak kraj, kjer ga je čutila, zamolkel vzdih ponoči v parkiranem avtu ali prislonjena ob drevo, ob jezeru, v večeru, polnem komarjev, stisk njegove roke na njenem stegnu, slan okus grobe kože prsta v njenih ustih, je ni niti najmanj vznemirila. Bila ji je samo odveč.

»Ja?«

Nasmeh se mu je razlezel, kot če bi trdo pritisnil na kremšnito. Nato se je v hipu zresnil, brado potegnili rahlo nazaj, jo pogledal izpod čela in nadaljeval v pretirano globokem basu.

»Bi gospodična T. morda rada še kaj dodala?«

Sabina je zdolgočaseno strmelala vanj.

»Morda kaj, česar še ne vem? Nekaj, kar sem jaz v svojih dobrih štiridesetih letih študija spregledal?«

Bruhnil je v smeh, oster, sunkovit, povsem prečist za tako otopelo jutro, pa vendar dovolj privlačen, da se je nehote nasmehnila, ob nasmehu pa ugotovila, da se je možki očitno namenil oponašati profesorja s fakultete. Bivši sošolec, torej? Dolgo že ni premišljevala o študentskih letih, in ne brez razloga – takrat

še ni vedela, kako trapasta bo njena usoda, zato se je vseh stvari lotevala z iskrenim navdušenjem, to pa je bilo najbrž še edino občutje, ki se ga je sramovala – toda zdaj, ko je poskusila, se ji je čez spomin poveznila nekakšna mrena, pod katero so ostala vsa imena, vsi obrazi, vsi večeri, vsak poljub.

»Oprosti, dolgo ... Mislim, faks, sva bila ... Kako si že ... Ti?«

Čeprav bi ji bilo vseeno, ni bil užaljen. Celo nekako ponosno se je napihnil. Zazdel se ji je visok.

»Nihče me ne prepozna,« je rekel in ji pomežiknil.

Z ničemer se ni odzvala, njegov navihan izraz ji je dal vedeti, da pričakuje, da bo ugibala. Po nekaj nerodnih trenutkih se je vdal.

»Bor.«

»Bor?«

»Bor Z.«

Med povešenimi lici so njene stisnjene ustnice napravile navzdol obrnjen rogljiček. Njegov smeh je zdaj prvič izdal nekaj nelagodja.

»Nekaj več kil sem imel. In dolge lase.«

Z roko si je šel za hrbtom, domnevala je, da je pokazal, do kam so mu segali.

»Klicali so me Zulu.«

»Zulu?«

»Menda zaradi nosu. Širok in ploščat, kot, ja, no. Popravil sem si ga.«

»Joj, Bor, oprosti ... Zgodaj je in tako ali tako sem faks že skoraj povsem ... Ta profesor ... sanja se mi ne ... kdo je že bil?«

Mimo njiju je šla v stavbo sodelavka, ki je Sabini rahlo pomignila z glavo.

»Kanja,« tako so med seboj klicale šefico, »je že zgoraj. Menda je sitna, tako da ...«

Sabina je s peto ugasnila cigareto, rekla: »Bor, bova drugič,« in šla za njo. Za njo je šel tudi Bor.

»Tudi jaz sem tu,« ji je rekel na hodniku. Pogledala ga je in mirno prikimala.

»Šinigoj.«

»Kaj?«

»Tako se je pisal ali pa smo ga samo tako klicali. Sintaksa, se mi zdi. Živ dolgčas, ti si vedno klepetala s puncami.«

Vzpenjali so se po stopnicah. Sabina je pogledala v zrak in se skušala spomniti vsaj enega prizora, a ni zmogla skozi mrežo, zato je odkimala z glavo.

»Oprosti.«

Ustavil se je.

»Čakaj, pa se ti zdi to normalno? Tega je komaj petnajst let.«

Spogledali sta se s sodelavko in v njenih očeh je Sabina z začudenjem ujela ščepec zavisti. Tudi sama se je ustavila, se obrnila in si ga pozorneje ogledala. Je bil ta človek privlačen? Brez očal, morda, z njimi jo je preveč spominjal na nekoga, ki se noče odreči svoji deškosti, pa naj bo ta še tako očitno pretečena. Pri njem še ni bila zares izrazito, a vendar, nekaj grdih gub pri očeh, pramen svetlejših, ne povsem sivih las na sencih in čudno preperela koža pri izrezu srajce so bili v neprijetnem kontrastu z napetimi lici, ki so se nenaravno svetlikala v oranžni svetlobi, padajoči po

stopnišču skozi umazano strešno okno, kot da bi se pripravljalo k peščenemu viharju.

»Petnajst let se tebi zdi komaj? Edina stvar, ki mi je na starosti sploh všeč, je to, da včasih kaj pozabim, zdaj pa niti tega ne smem?«

Na hitro je preskočil nekaj stopnic in se skoraj zaletel vanjo. Zavonjala je nekakšen sintetičen, popolnoma neznan vonj. Osredotočila se je na njegov nos. Popravljal si ga je, menda, vendar za to ni opazila nikakršnih dokazov. O njegovi nenaravnosti je še najbolj pričala prav odsotnost napak.

»Seveda smeš,« se je nasmehnil, »če si se tako odločila.«

Po glavi ji je šlo nekaj bistrih stavkov, ampak se ji ni zdelo vredno. S hrbtno stranjo dlani je, ko se je obrnila spet naprej, podrsala ob njegovem mednožju, vendar ni poleg hrapavosti džinsa začutila ničesar. Ni vedela, ali si je njegov zadržani izdih samo domišljala, toda pri vratih v pisarno jo je za hip stisnilo v želodcu, ko je ugotovila, da je še vedno le korak za njo. Ji bo dotik vrnil?

Kanja, stoječa pri oknu na nasprotni strani pisarne, ji je namenila pogled, ki ga je Sabina nazadnje videla na obrazu taksista, ko se mu je ponudila, da plača z usti. Zračen, jasen, odprt pogled otroka, ki je tik pred tem, da se loti daril pod jelko. Vedela je, da ni bil namenjen njej.

»Bor!« je zaklicala Kanja s svojim rezkim glasom. »Vsi, trenutek pozornosti, prosim!«

Približno ducat parov oči se je v odprti pisarni odlepilo od ekranov in se zastrmelo v Sabinino smer.

Ona se je, zazrta v tla, mirno sprehodila k svojemu stolu in šele tam z grenkim zanimanjem spet pogledala Bora, ki je stal v razkorak, vihal rokave srjace in ne povsem neprikopno zardeval.

»Vsi, to je Bor, gospod Z., naš novi projektni vodja. Kot nam je vsem jasno in očitno, se zdaj že od novega leta utapljamo v naročilih in, ja, če bi povišice kaj pomagale, bi seveda najprej pomislila na to, a se dobro zavedam, da že zdaj vsi delate po svojih najboljših močeh.«

Sabina se je spogledala s sodelavko, ki je zavila z očmi.

»Zato smo na pomoč poklicali Bora in srčno upam, da se boste potrudili, da zadeve kar najhitreje in s čim manj motnjami stečejo naprej, torej, hitreje in, jasno, še bolje kot doslej. Za začetek bo pomagal pri zaključku farmacevtskega projekta, torej z Alenko in Simonom, da vidi, kako stvari pri nas potekajo, potem pa bo usklajeval bienale – okej, Sabina?, vem, da imaš s tem preveč dela« – Sabina je prikimala in vrgla Boru hladen pogled – »in verjetno vsaj spremljal, kaj se dogaja na spletni banki, okej, vi tam?« – pogledala je kup bradatih programerjev, ki so Bora vsi takoj prestrelili z očmi – »in nato predvidoma vodil naslednjo veliko reč, ki jo dobimo, zdaj se pogajam z železničarji, kar bo, če uspe, pomenilo, da imate vsi službo vsaj še naslednja tri leta.«

Počakala je, da so se obrazi, zazrti vanjo, vdali v kisle nasmeha.

»Tako, zdaj grem pa najprej rešit, kar se pri gradbenikih še rešiti da. Jure! Zahvali se Boru, sicer bi jih danes krepko slišal!«

Jure je nekaj zamrmral v opravičilo, si snel očala in skomignil v Borovo smer, preden si je pomel oči.

»Aja,« je že v polzasuku proti vhodu v svojo pisarno dodala Kanja. »Bor, če si želel kaj reči?«

Bor je uprl roke v boke in se sproščeno nasmehnil.

»Živijo, ekipa, ravnokar sem s potovanja, v Indoneziji sem bil. Bi morda kdo skodelico čaja?«

»No, prav,« je rekla Kanja in odšla.

Glave so se povečini zasukale nazaj k zaslonom, na Boru, ki mu ni bilo nič nerodno, pa so obtičali pogledi vseh obsojenih nanj. Sabinin je že izgubljal fokus, zagledala se je v črto, ki je ločevala steno od opaža prav v višini Borovega vratu, in z rahlim mrščanjem ugotavljala, kako bi jo priklicala k sebi. Zdramili so jo njegovi zobje, ki so povsem nepovabljeni razmetali luč po prostoru.

»Resno mislim, takega oolonga še niste pili, jaz si ga bom skuhal, dovolj ga imam za vse. A res nihče ne bi?«

»A kave pa nisi prinesel?« je zabrundal eden od programerjev, vendar ga je Bor nalašč preslišal. »A ni Indonezija znana po kavi?« je še tiše vprašal sodelavca. Ta mu je prikimal.

»Okej, ga bom naredil en vrč, pa si lahko potem sami postrežete. Je pa res dober.«

Razgledal se je naokrog in, zadovoljen, ko je zagledal prostor, kjer je bila po vsej verjetnosti kuhinja,

odkorakal tja. Sabina je pogledala stran in v trenutku pozabila nanj.

Bienale je bil ideja novega kulturnega sekretarja, ki je hotel prestolnici na vsak način vtisniti pečat globalne likovne avantgarde. Sprva so njihovo agencijo najeli zgolj za birokracijo, pomoč pri razpisih, prijave dogodkov na policijo in podobno, kar Sabini ni povzročalo preglavic, slabo leto in ogromno v razne lačne žepe izginulega denarja kasneje pa je njen nabor nalog obsegal tudi pomoč pri organizaciji, stike s tujino, namestitve umetnikov, iskanje novih možnosti financiranja in vse bolj kreativno interpretacijo tako razpisnih pogojev kot tudi samih zakonov v povezavi z najrazličnejšimi javno-zasebnimi partnerstvi, sponzorstvi in davčno presenetljivo dobrodošlimi donacijami, ki so se kot mrličiči ob topli zimi nakopičili okrog celotne reči.

Sabina je vse teže lovila korak z novimi in novimi zahtevami naročnika in verjetno bi do zdaj projekt že izgubila, če ne bi v duhu samosabotaže – sprva le kadar je bilo nujno, nato pa vse bolj ekstravagantno, na dolgo in široko – začela lagati. Vse je bilo v najlepšem redu in tako bo tudi ostalo.

»Poskusi. Obljubim, da je super.«

Pred njo se je na mizi znašla skodelica. Umazano rumena ploskev gladine se je v trenutku povsem umirila, njegovo naglo umaknjeno roko je zameglil jezik pare, ki ji je z vonjem gozdnih tal po dežju obliznil nos. Sabina se je naslonila nazaj, nad tipkovnico stisnila dlani in trdo zaprla veke. V temi ni videla ničesar, celo zvok pisarne je našel pot do njenih ušes

nekako upočasnjen, zato ni vedela, ali še vedno stoji ob njej, ko je med zobmi počasi rekla »hvala«, odprla oči in videla, da je že izginil.

Skodelico je nesla k ustom v pričakovanju vročine, ki bi jo privedla vsaj za ped bliže zbudjeni zavesti, ko se je spomnila prigode s sodelavko, nerodnega čepenja nad školjko v kabini, zadržanega diha nad možnostjo, da jo bo kdo zalotil, ko bo termovko nesla ven, in olajšanja, ki je nato kar trajalo in trajalo, kot da bi se s to grdo zamisljivo rešila nečesa, kar se ji je prej vse življenje kopičilo v telesu, morda prav prepričanja, da je ljudem okrog sebe vedno dolžna vsaj čistost, kar se ji je vse pogosteje zdelo kot eden glavnih vzrokov njenega zavoženega življenja.

Ko se je trenutek pred stikom z ustnicami zazrla v čaj, je v brazdi gladine, vrezani z naglim pihom sape, uzrla privid močnega curka, ki je vrel iz gladke reže, le za silo kukajoče iz ohlapno nabrane kože, zavonjala plesen jutranjega urina in spet občutila isto olajšanje, le da zdaj ni šlo zgolj za osvoboditev nekega nejasnega bremena, temveč se je olajšanju pridružilo hrepenenje po nečem, kar bi to breme nadomestilo.

Bila je vzburjena. Skodelico je nagnila na dušek, čeprav je peklo po ustih, peklo po grlu in ji vroče obležalo v želodcu. Solze so ji zalile oči in sključila se je naprej, čakajoč, da mine.

»Dva tisoč petsto let!« je rekel eden od programerjev.

»Kaj?« je vprašal drugi.

»Zdaj sem si izračunal v glavi. Sto ljudi s povprečno plačo dvajset evrov na uro zasluži deset milijard v dva tisoč petsto delovnih letih.«

Čeprav sta vedno žlobudrala, ju je Sabina zdaj slišala prvič. To jo je tako presenetilo, da se je sunkovito obrnila na stolu.

»Vau,« je rekel programer na njene oči in nadaljeval.

»Predstavljaš si torej sto Grkov v Periklejevem času, ki začnejo z delom in delajo do danes. Ali tisoč Francozov pred revolucijo, ki garajo skozi dva Napoleona, pet republik in dve svetovni vojni, vse do danes. Ali deset tisoč japijev z Wall Streeta, ki so ravno prejeli svoj prvi telefon, in nato mešetarijo dolgih petindvajset let. Ali sto tisoč ...«

»V redu, razmem.«

»Po drugi strani pa sto milijonov ljudi zasluži deset milijard v petih urah.«

»Kje si našel teh ...«

»Ma, tu berem, da je kratka pozicija na brexitu deset milijard.«

»Aja.«

Sabino je zanimalo.

»Kaj je to kratka pozicija?«

Programerja sta se spogledala, kot če bi se pred njima na cesti znašla miza za biljard.

»A veš, da sploh nisem vedel, kakšen je tvoj glas.«

»Je tak, kot si mislil, da je?«

»Nisem ... nič mislil, v bistvu.«

Zazrla se je v njegovo svetlo brado in pomislila na žimo konjskih repov, razparane vzmetnice, na slamnati klobuk, slike, ki so ji drvele skozi zavest, napolnjene s spomini, vsaka od njih ločen kos njenega življenja, tako velik in tako dolgo pozabljen, da se je morala trdno prijeti za ročaj stola, sicer, je pomislila,

bi se ji zvrtilo, in se zdramila iz tega neprosto voljnega popotovanja v preteklost, šele ko je ugotovila, da je on ves ta čas strmel v njene prsi.

Spet je pogledala navzdol in zdaj ji je zaradi obriisa bradavic le za hip postalo nerodno, kar je bilo še eno od čustev, katerega obliko je že davno pozabila, zdaj pa je bila pred njo presenetljivo ostrina – od kod je prišla ta ostrina? Mar je ni že zbrusila do toposti v vseh teh groznih bitkah z resničnostjo drugih, ko je izgubljala pogled nase, se prepuščala grozdom zavesti, množicam teles, ki so vsa zahtevala sprosti se in bodimo skupaj in bodimo eno? Kar je zdaj nenadoma jasno razumela kot le še eno od nasilnih zahtev, naj se preda, in ostrina sramu jo je presenetila, saj je v le nekaj trenutkih z lahkoto razsekala gosto mreno vsega, kar je v preteklih letih rahljalo meje njene osebnosti in vstopalo vanjo z dolgimi, razvejanimi nitmi; jo vezalo na svet pod pogoji, ki niso bili njeni.

Njegovo strmenje jo je razjezilo, ampak v tej jezi, ki jo je zdaj spet občutila kot pristno – beseda, s katero še pred dobro uro ne bi vedela kaj početi – je našla nekakšno olajšanje, podobno olajšanju nekoga, ki je po stoletjih tavanja v knjižnici končno našel knjigo, ki jo je iskal, in ugotovil, da je vmes pozabil brati.

»Torej, zagotovo vesta kakšno stvar o kratkem, tako da, prosim. Res me zanima.«

Zdaj sta bila naravnost osupla. Ta z brado si jo je zgrabil v pest in bil za hip videti, kot da bi se v podbradek zabodel s preperelim čistilcem prahu, preden se je začel režati.

»Ok ... Kratka pozicija je ... recimo,« umiril je rezanje, dal komolce na mizo in nekako sumničavo pogledal sodelavca, kot da bi hotel že vnaprej preprečiti vsak ugovor.

»V osnovi gre preprosto za to, da si sposodiš delnice na borzi, jih takoj prodaš po trenutni ceni in jih kasneje vrneš. Če cena delnic pade, so potem, ko jih boš vračal, cenejše, zato boš zaslužil razliko.«

»In če cena zraste?« je vprašala Sabina, ki ji je bila ta razlaga proti vsem pričakovanjem v trenutku jasna.

»Potem imaš problem. Delnice pač moraš vrniti, in če jim je cena vmes zrasla, boš imel izgubo.«

Zdaj je sodelavca pogledal skoraj zmagoslavno in on je nekako napol prikimal, z dvignjenimi obrvmi, kot, da, nimam kaj dodati. Sabina si je šla s prsti okrog oči, jih pogledala, videla, da so pepelnati, in jih obrisala v stol.

»In kaj ima to z brexitom?«

Programer je komaj krotil svojo vzhičenost nad tem, da se mu je uspelo zaplesti v pogovor z njo. Nagnil se je bliže k mizi, njen rob se mu je zarezal v špeh na trebuhu.

»Deset milijard!« je vzkliknil. Sabine velikost številke ni pretirano vznemirila. »Kar pomeni, da so si ljudje doslej sposodili in prodali že za deset milijard delnic raznih angleških firm, za katere pričakujejo, da jim bo vrednost padla, če se brexit izkaže za polomijo. Potem ko gre Združeno kraljestvo iz Evropske unije, bodo delnice vrnili po nižji ceni in razliko pospravili v žep.«

Špeh se mu je spet povetil čez pas, ko se je nagnil nazaj in prekrižal roke za glavo. Vmešal se je drugi programer, ki ni več zdržal povsem nezaslišane pozornosti, ki jo je Sabina namenila sodelavcu.

»Si predstavljaš, no?« je začel, pogoltnil slino, ko je Sabina pogled preusmerila nanj in je v njem zagledal nekaj ne zares človeškega, na hitro pogledal v tla in se zbral, »ljudje v bistvu stavijo deset milijard, da bo šla država v franže, da bodo lahko zaslužili. In nihče mi ne bo govoril, da tako ogromna stava nato nima nobenega vpliva na končni izid.«

Sabini so se obrvi povsem narahlo ukrivile navzdol. Programer je njen pogled občutil še ostreje. Naježila se mu je koža.

»Kako to misliš?« je vprašala s hladnim glasom.

Odgovoril je spet prvi in sodelavec je krajo pobude olajšano sprejel.

»Ja, če nekdo stavi deset milijard na neki izid, ima preprosto deset milijard razlogov, da na vsak način poskrbi, da bi do tega izida dejansko tudi prišlo.«

Drugi je izkoristil ta kratki oddih, da je izračunal.

»Ker, glej, če nato delnice padejo, recimo, skromno, za pet odstotkov, je to pri desetih milijardah še vedno petsto milijonov. Petsto milijonov dobička!«

Zdaj sta se ogrela.

»In nasprotno, če zrastejo samo za odstotek, je to stomilijonska izguba.«

»Za nič dela, v bistvu, teh deset milijard je šlo v čisto borzno špekulacijo, brez ustvarjene vrednosti, v primeru, da se stava izide, gre za čisto krajo proizvodnih kapacitet neke, v tem primeru, cele države.«

»Kar dejansko pomeni, da imaš naplahtane delavce, ki že tako cele dneve garajo, potem pa pridejo domov in rohnijo v prid neke politične opcije, ki je tam samo zato, da jim lahko pobere še več tistega, kar so čez dan naredili.«

To Sabine ni več zanimalo, zato je odmahnila z roko. Njuno navdušenje je uplahnilo, spogledala sta se, eden si je šel s prsti skozi lase, drugi si je obrisal usta. Spet sta se zazrla vanjo, polna upanja v očeh.

»A to lahko počneš pri nas?« je vprašala.

»Kaj, staviš na brexit?«

»Ne bi priporočal.«

»To je samo za bogate.«

»Ne, mislim to, da si sposojaš na borzi.«

»Aja, ja. Lahko. Mislim ...«

»Zakaj?«

Sabinine misli, ki so zdaj že skoraj nenadzorovano preskakovale najrazličnejše koncepte, zvijale, trgale in na novo lepile skupaj kose idej, so se izogibale njeni predstavi o sami sebi, kot da bi vedele, da bo prejasen pogled na človeka, ki jih je mislil, povzročil neskončno povratno zanko, iz katere ne bo izhoda, zato se je intuitivno prepustila vrvečemu toku, pozabila na rahlo skelenje telesa, na zamolklo kljuvanje zavesti, ki je vendarle vztrajala pri zavedanju, in preusmerila vso pozornost v obrise nečesa, kar se ji je morda prvič v življenju zasvetlikalo v temi, nečesa, kar je do nje prihajalo v prebojnih sunkih, ki so ji polnili glavo z zrakom, nečesa, kar je kot še nikoli prej občutila kot glasbo.

»Prej si rekel ... kako pa bodo poskrbeli, da bi do tega izida prišlo?«

Sabinino skrajno nenavadno obnašanje je začelo vleči nase poglede celotne pisarne. Take niso bili vajeni, veljala je za bodisi preveč vase zagledano bodisi preneumno, da bi si dajala opravka s sodelavci. Na račun spolne privlačnosti, ki je ni skrivala, je veljala za lahko, na račun meglenih, zdolgočasnih in razvlečenih pogledov, ki jih tudi ni skrivala, pa je veljala za avšo. V večini primerov pa, zadržana in odsotna, kot je bila, ni veljala za nič. Kanja jo je imela za delavko brez posebnosti, in ker je imela take najraje, ji je bilo pomanjkanje iniciative oproščeno.

Sabina, zasukana na stolu, razmazanih oči, iz temno zelene bluže v smeri programerjev štrlečih bradavic, ki se glasno vdaja radovednosti kot nekdo, ki se je ravno zbudil iz kome, je bila nekaj povsem novega. Ljudje so drug proti drugemu dvigali obrvi.

»Ničesar ne veš o angleški politiki, kajne?«

»Ne.«

»Težko ti bom razložil. Če pride do dogovora, bo razhod Združenega kraljestva in Unije morda uspel brez prehudih težav ...«

»... in bi delnice morale ostati vsaj nespremenjene ...«

»... ali bodo, če bi se to razumelo kot velik politični uspeh, celo zrasle ...«

»Toda, nekdo je zelo prepričan, da do dogovora ne bo prišlo?« je vprašala Sabina in takoj odmisllila tihi glas bivše, morda resničnejše Sabine, ki je ostro

zašepetala svoj ugovor proti tej povsem nevsakdanji jasnosti uvida.

»Točno. Dogovor je v interesu vseh državljanov, medtem ko je polom v interesu tistih, ki so položili desetmilijardno stavo. Ker so naši politični sistemi še vedno predpotopni, je jasno, kdo ima prednost.«

V njeni roki se je znašel svinčnik, ki je vsako sekundo, ko se je izgubljala v premišljevanju, zašel bliže njenim ustom. Programerja sta v pričakovanju stika vročično opazovala njegovo pot.

»Pa se to sme?« je končno vprašala in svinčnik stisnila v pest.

»Kaj?« sta vprašala v skupnem izdihu.

»Staviti denar na, kolikor razumem, politični izid, nato pa izvajati politični pritisk, da bi do njega prišlo?«

Zdaj sta oba naenkrat prekrizala roke, česar Sabina ni opazila.

»Ne. Sicer vem o pravu še manj kot o politiki, ampak ne, menda naj se ne bi smelo.«

»Ampak kako boš to dokazal? Tudi če imaš finančni interes pri kaki politični rešitvi, še ne pomeni, da nimaš tudi ideološkega.«

»Okej,« je rekla Sabina in se zasukala na stolu nazaj k svojemu ekranu in nanju ni več pomislila. Eden od programerjev je drugemu z usti oblikoval besedo fak, ta je skomignil z rameni, izvlekel dlani izpod podpazduh in z roko nakazal dejanje masturbacije pa se v hipu skesano ozrl po pisarni.

Sabina je na namizju odprla nov dokument in začela vanj vpisovati sponzorje bienala. Na vrh je dala sponzorje, ki jih je označila z oznako I: ilegalno,

firme, za katere je vedela, da so znotraj javno-zasebnega partnerstva kršile zakon (sicer je bila za to delno kriva sama, na luknjo v zakonu jo je opozoril eden od finančnikov pri glavnem pokrovitelju, to luknjo pa je nato ponudila še drugim, čeprav ji je pravnik nekega manjšega podjetja kmalu jasno razložil, zakaj na sodišču ne bo zdržala), pod njih je vpisovala sponzorje z oznako S: sporno, vsa podjetja, pri katerih je na sestankih, ob kavah, pivih in cigaretah, mnogokrat tudi v posteljah, izvedela za kakšen škandal, če že ne strogo illegalen, pa – sploh v primerih javnih podjetij – obremenjujoč za vodstva (za nekaj posteljnih škandalov je poskrbela kar sama, kdaj iz potrebe po čimprejšnji zagotovitvi financiranja, včasih tudi kar tako; pred oči ji je za trenutek priplesalo po tobaku in viskiju dišeče žilnato telo kadrovika iz pivovarne, ki ji je naslednje jutro s solzami v očeh rekel hvala, a se je privida znebila z odrezanim kašljem, ki je spet vznemiril oba programerja), čisto na dnu pa je, za vsak slučaj, pisala imena vseh donatorjev, ki so izkoristili domnevno davčno ugodnost, za katero ni nikoli izvedela, ali zares obstaja, so ji pa v stranki sekretarja večkrat zagotovili, da tudi če v tej obliki morda res še ni čisto takšna, kot bi morala biti, bo zagotovo prišla v zakon z naslednjo davčno reformo, ki je že tako ali tako tik pred sprejetjem in bo v vsakem primeru sprejeta še pred prihodnjim marcem.

Nato je na spletu preverila, katera od zapisanih podjetij sploh kotirajo na borzi, jih nekaj našla, in s tremi naključnimi kliki prispela do zanimivega po-

datka, da obstaja sklad, ki je, vse od glasno omalovaževanih neoliberalnih reform prejšnje, desne vlade, odvisen tudi od poslovanja državnih firm. Sklad se je imenoval DETX.

Tabela, na kateri so se v živo risali grafi rasti in padanja delnic, jo je spravila v povsem sproščeno stanje. V njej je našla sozvočje s tokom svojih misli, ki so se prižigale in ugašale v konstelacijah koristnih in nekoristnih idej, sledile vsaki možnosti v vse ostrejši potencial, v vsaki slepi ulici pa kot najdaljši žarek ognjemeta usahnile tiho, mirno in brez sledi, takoj spet pripravljene na naskok ob vsakem utripu zelene, ki jo je nežno potiskala naprej.

Ni vedela, kako dolgo je strmela v migotanje lučk. Čeprav je vmes za trenutek pozabila, kje je, in jo je nenaden trenutek zavedanja, da je še vedno v službi, da se od nje še vedno pričakuje nekaj, kar ni bilo izključno v njenem interesu, da mora nase prevzeti vlogo, za katero je plačana, in delovati v skladu z njo, sicer nima nobenega razloga, da je tam, in da bi se morala, če že ne stori ničesar koristnega, vsaj pretvarjati, da to počne, neprijetno zbodel po vsej dolžini hrbtenice – v mislih blisk čisto nove platinaste verige, na katero so bili nanizani tanki, ostri kavliji, ki jo je zagledala nekoč v nekem stanovanju, in prepoten obraz moškega, ki je s preplahom v očeh vprašal, saj ti ni do takih stvari, kajne, in tudi ko je rekla ne, je še trikrat vprašal, z vsakokrat bolj stisnjeno čeljustjo, si prepričana, a je vendar ni postalo strah, zavila je z očmi in rekla prišla sem fukat, ne trpet, on pa ji je nato, ko jo je imel na kavču na kolenih, v uho šepetal,

saj je zame, saj je zame – je, čeprav stežka, tabelo zaprla, nato pa začela zraven imen firm v dokument vpisovati trenutno vrednost njihovih delnic, kar bi Kanji zlahka upravičila kot delovno nalogo.

Ob končanem dokumentu je za trenutek spet sko rajda zasanjala, kot da bi se za ustvarjenim kupom informacij zableščala nekakšna logika, ki bi potrebovala samo podaljšan trenutek pozornosti, preden bi se ji razkrila: so številke vrednosti res naključne, ali pa morda ne kažejo sorodnosti med njimi in poštnimi številkami naslovov, številom znakov v imenih, zaporedjem, po katerem jih je zapisala, in tu so se ji v glavi na stežaj odprla vrata, za katera si je obljubila, da bo vstopila skozi doma, zdaj pa je z miško sunkovito, kot da bi se ustrašila vhoda in velikosti prostora, ki ga je zaznala za njim, pritisnila gumb tiskaj, vstala, se razgledala naokrog (vsi obrazi osvetljeni s svetlobo ekranov, njihove oblike so ji bile znane le iz spomina, videla pa jih je kot nejasne, razpotegnjene packe) in odkorakala do tiskalnika sredi pisarne, ki je nanjo renčal list za listom.

V daljavi je zagledala Kanjo in Bora, ki sta nasmejana zapuščala direktoričino pisarno. Bor. Bor Z. Zulu. Velik, debel človek, vedno z mozolji na obrazu, vedno z mastnim, pičlim čopom las, vedno v prepoteni, kisló smrdeči črni majici nekega metalskega benda, vedno s preperelo olivno culo na ramenih, vedno z debelo knjigo znanstvene fantastike v rokah, z ogromnim nosom in kot sveže maslo rumenimi zobmi, ki so mu, ko je ujel tvoj pogled, iz ustnic nekako spolzeli v nasmeh. Sicer pa precej bister in, ko

se je človek privadil vsega, kar je bilo na njem odbijajoče, tudi nekako simpatičen.

Sabina je strmela vanj, kakršen je bil zdaj, in sprememba je niti ni toliko presenetila, kot se ji je zazdela nesmiselna. Kaj je hotel z njo doseči?

Pomežiknil ji je in pomežik se je z vso silo zaletel v barikado, ki se je v pretekli uri postavila v njeni glavi in njenim mislim preprečevala dostop do nekega vprašanja, ki ga je udarec v mehkih obrisih za hip približal površju.

Sabino je to zmedlo in Kanjin nagovor je doživela zgolj kot odpiranje ust in kriljenje rok, na kar ni znala odgovoriti drugače, kot da je zgrabila kup papirja, se ritensko odmaknila od Kanjinega zdaj naglo zaskrbljenega pogleda, od Borovih navihanih ust in začuda nevarno srepečih oči, in se zaslišala govoriti, kot da bi po telefonu govorila z nekom na vetru.

»Moj ... pes ... soseda je klicala ... rekla, da zgoraj tuli ... kot da bi ga dajali iz kože ... moram iti ... da vidim, kaj se dogaja.«

»Od kdaj imaš pa ti psa?« je za njo zaklicala Kanja in Sabina je vprašanje razločno slišala, le razumela ga ni takoj. Ko je šla po stopnicah, se ji je vprašanje zdelo bolj in bolj osorno, in na ulico je stopila skoraj besna, da si je šefica drznila njen lažnivi izgovor postaviti pod vprašaj, saj ni imela nobenega razloga, da bi vanj dvomila, nikoli se namreč nista pogovarjali o nobeni osebni stvari, in bolj ko je premišljevala o tem, kaj je šefica o njej sploh vedela, bolj je z neka-kšnim srhljivim začudenjem zaznavala možnost, da psa v resnici ima.

Ulica je njeno preišljevanje takoj vrgla iz tira. Vmes je očitno deževalo, saj so se po tleh nagrmadila sonca in z žarenjem preliščila tisto edino na nebu, ki ga je Sabina samo ošinila s pogledom, preden je priprtih oči skoraj stekla do avtobusne postaje, videla, da je svoj avtobus zamudila, in se, ker ji je telo drhtelo v zračni luči, ker ni znala umiriti ne bitja srca ne poplesovanja kolen ne žuborenja misli, ki so ji kar vrele in vrele in se zlivale po sleherni strugi žarka, ki ji je med križanjem nog sprehajalcev in odbleskov s šip prometa pomotoma segel v pogled, odločila iti domov peš.

Z enim samim pogledom je zagledala vse, kar je zadnja leta služilo le za nemo ozadje njenemu brezumnemu trpljenju: ostre robove blokov, njihove linije balkonov, na katerih so ljudje sušili svoje enkratne osebnosti, povešena stebila uličnih svetilk, škrbe kanalizacije v pločnikih, šestkotnike tlakovcev, zanemarjeno travo, za trenutek izvito iz jutranje zmrzali in takoj gnijočo, vse pretepeno od človeka, vse kljub vsemu tu, pred njo, grozeče v svoji biti, kakor je svet, ki ga je tako dolgo zanemarjala in ga je zdaj morala zaobjeti vsega naenkrat, občutila v trenutku, ko se ji je tako močno skušal stlačiti v oči, ki so bile vendar premajhne za vso to resničnost.

Vendar je vztrajala, korak za korakom, držala pogled in grožnja se je mehčala, kot da bi stvarjem postalo nerodno, ker so tako glasno pozdravile prišleka, in so zdaj malo tiše, vsaka posebej, iskale njeno pozornost, in Sabina je začudeno strmela vanje, v mrežo kablov, razvejanih nad njeno glavo kot gnezdo črnih

papig, v drevo, ki ga je razklala strela in se je obleklo v šal lišajev in plašč mastnih gob, leno prežvekujočih niti celuloze kar tam, vsem na očeh, v vojsko čevljev, švigajočih mimo nje, pare usnjenih vreč, ki so nosile naokrog človeška telesa, vsa zavita v vlakna volne, bombaža in plastike, kronana z obrazi, ki so vanjo skakala kot iz sanj, karikature enega samega obraza, ki jih je risal nekdo s tresočo roko, preden je s kupa dlake kihnil vanje nekaj brkov, nekaj las, in tik preden bi ji postalo jasno, da je tudi sama zgolj ena od oblik celote, tudi sama vsako jutro za silo ustvarjena s tresočo roko, poslana v svet ne kot opazovalec nečesa zunaj nje, temveč kot iz čiste notranjosti obstoja sproščeni impulz, kot gibanje sveta samega, je stopila na plahto časopisa, ki se ji je prilepila na podplat in z vsakim korakom glasneje opozarjala nase, kar je Sabina občutila kot vse bolj neizogibno paranje sveta, kot odstop betona od grmičevja v kotličkih, odlepljenje belih črt s cest, odhod oblakov z neba, razblinjenje oblek s teles, dokler ni spustila pogleda in je pod seboj zagledala vzrok vdora, rahlo potresla z nogo, da je časopis odneslo stran, vendar je prej pustil za seboj sled, gmoto števil v stolpcih, ki so zgrabile njeno zavest in jo komaj zaznavno odvedle od prisotnosti v mestu spet v svet idej.

Zdaj je začutila energijo, ki je potiskala ljudi okoli nje v gibanje, energijo, ki jim je dajala možnost premika, kot tudi energijo, ki jih je vlekla k nekemu smotru, in vedela je, da skušajo ljudje to energijo poimenovati, da so števila v stolpcih samo poskusi poimenovanja, in vedela je, da pozna resnico, kar

jo je, naj je bilo njeno prepričanje utemeljeno ali ne, navdalo s pristnejšo pohoto, kot jo je kadarkoli poznala, in morda se ji je utrnila misel, da je bilo vse njeno strašno pehanje za naslado (v tem trenutku le kup težkega spomina, kot s točo obtežen oblak, ki se skuša mukoma skotaliti čez obzorje hribov, polnih visokoraslih, hrapavih dreves) podobno otrokovemu drgnjenju ob blazino kavča, ko je užitek še neznana beseda, skrivnost odraslih, in je dovoljeno le ugodje tople postelje, travnika na bosih podplatih, vatirane palčke v ušesu, užitek pa pride v samotni oster kot jeklena nit, ki veže pljuča s prepono, sicer pa zanikrno, omejenih sredstev in nejasnega cilja, preden izpuhti v kopreni mehkega nelagodja tako prikrito, kot je prišel, z obljubo, da se kmalu vrne, vreden še večje pozornosti, kar postavi otroka v nenehno prežo za trenutkom, ko bosta s telesom sama, preden se mu v vročični noči izda skrivnost, da je pravi dom užitka telo nekoga drugega, in Sabina je bila nenadoma prepričana, da je bila neskončna vrsta moških teles, sprva tako silovitih v dokazovanju njihove moči, nato tako trdih, potnih, napetih v grabljenju vsega, kar je imela, in nazadnje tako uvelih, umaknjenih, šibkih, ko naj bi si končno vzeli, kar naj bi jim dala, le dolga vaja za še resničnejši užitek, ki ga je uzrla zdaj, užitek izžemanja tisočev človeških teles, ki bodo dolge mesece izvajala obrede industrije, se gnala v krogu dni, polnih odrejane pozornosti, boleče v načrtni neučinkovitosti, gibala svoje okončine, svoje jezike, upirala svoje misli v grajenje novih in novih pogibeli časa, in se nato znova gnala in mislila načine, kako naj

presnovijo čim več sveta, da bo ostal zanje povsem enak, ne vedoč, da jih Sabina pri tem presnavljanju použiva, da je ona tista, zaradi katere mrkih obrazov stopajo v mračna jutra, ki jih bodo izpljunila v izčrpane večere, olajšana za še en dan, ki so ga po trdem pogajanju zamenjala za zadržano obljubo, da jim ne bo šlo nič na slabše, razliko pa spravila v Sabinina na stežaj odprta usta, ki bodo srkala vse, kar imajo, vse, kar zmorejo, vse, kar so.

Telo ji je gorelo, ko je skoraj tekla zadnjih nekaj metrov do svoje stolpnice, si oblizovala ustnice, sušeče se v hladnem vetru, čutila je vse svoje organe kot krogle razbeljenega stekla, ki so ji potiskale roke navzven, da bi lahko na dlaneh čutila grmenje strojev, topot korakov, vso nemirnost mesta, kmalu v premikanju izključno zanjo, in že sama slutnja tega užitka ji je zlivala steklo organov v točko nekje nad medenico, kjer se je rojevala lakota žerca svetov. Sabina je prvič v življenju doživela pohlep.

Pohlepno je torej odprla vrata v avlo, pohlepno vtaknila prste v režo poštnega nabiralnika, izpulila nekaj dosegljivih letakov, ki jih je nato pohlepno stiskala v pesti, ko se je vzpenjala po stopnišču, pohlepno vtaknila roko v torbico in med šelestenjem papirja iskala ključ, jih pohlepno zvelkla ven in opazila, da se je na nabiralniku rahlo urezala, saj se ji je vzdolž dlani ulila kot nit tanka črta krvi, prst je vtaknila v usta in srkala baker, z drugo roko pa v vrata potisnila ključ, ga obrnila, potisnila vrata, v polkoraku čez prag zastala in se znova vprašala, ali je bilo v njenem izgovoru kaj resnice, ter se nato takoj, s prstom še vedno v

ustih, nasmehnila svoji prismuknjenosti, saj vendar v življenju ni imela nobene živali, kar jo je zdaj razžalostilo, da je tako vztrajno leta in leta trpela samoto, ko pa bi lahko stanovanje napolnila s tisočimi drob-cenih srčkov, ki bi utripala samo zanjo, se ulegla na hrbet zanjo, neprenehoma iskala toplino njene dlani, vedela, da lahko samo ona poteši njihovo lakoto in žejo, začela kričati v nebrzdanem veselju, kadarkoli bi se vrnila domov, tako pa je morala z vsem tem pohlepom vstopati v čisto tišino in negibnost, v kateri se nobena reč ni odzvala na njeno vročekrvno hotenje, se sezuti, vreči po tleh plašč in torbico, iz katere so se usuli listi, se pohlepno zagnati za računalnik, se nekako skozi zmešnjavo razpirajočih se oken prebiti do spletne banke in ugotoviti, koliko ima privarčevanega, ne dovolj, nikakor dovolj, niti približno dovolj, v jezi brcniti v rob mize in pohlepno gristi bolečino, ki je prav tako prekmalu usahnila kakor kri iz prsta, kjer je bila zdaj le še mokra rožnata praska, brez kogarkoli, ki bi vsemu temu gibanju, vsemu temu veličastnemu hotenju namenil en sam samcat par v večnost živalske biti zradiranih oči.

Več! Več! ji je vpilo v glavi in mišice po vsem telesu so se ji pripravile na rjojenje, ji napele telo kot lok in pohlepno si je že predstavljala oblake trsk raztreščene mize in stolov, iskre počenih stekel, razbitih šip, globokih izdihov nalomljenega kamna, ki se bo vdal pod udarci njenega telesa, ko se je prav tako pohlepno zagledala v porcelan krožnikov na policah in se spomnila sosedove kuverte. Skočila je pokonci, ob žvenketu posode zvelkla kuverto ven, jo tako grobo

odprla, da se je strgala, in katatonično, kot da bi ves svet v trenutku poniknil v najdaljši rokav galaksije, štela bankovec za bankovcem.

Dejstvo, da je nazadnje bankovcev zmanjkalo, se ji je zazdelo povsem nezaslišano, in praznina, v katero je zajadrala s pohlepnim palcem, jo je potegnila k sebi, da se je skoraj zaletela v steno kuhinje, kar ji je svet spet približalo v vsej njegovi brezbriznosti do pomanjkanja, ki ji je razganjalo telo. Zbrala se je, globoko vdihnila v ogorčenosti, osredotočila pogled v preresetano sito odtoka v umivalniku, našla v njem nekaj utehe, partnerja v funkciji, nekoga, ki razume, in mu ponudila svojo osamljenost kot izliv polnočnega hudournika, z glavo sklonjena skoraj povsem v korito, s črno, lepljivo tekočino, ki ji je silovito, a povsem tiho polzela iz ust in nosnic in ob ponikanju v rešeto puščala za seboj mrest oljnatih mehurčkov, izginjajočih skoraj hitreje, kot so nastajali.

Sluzasto nit je prekinila s prsti, pogoltnila grenkobo, sunkovito vzdihnila in v sapniku začutila pokopne, mokro izkašljala nekaj oblakov sline in si z dlanjo pokrila usta. Brez občutka osamljenosti, ki bi jo držal skupaj, se ji je telo začelo sesedati in morala je ukrepati, najti nekje gorivo za parajočo lakoto, zaradi katere so stvari okoli nje že pričele izgubljati obliko in jo vleči nazaj v stanje, v kakršnem je žive-la zadnja leta, stanje, v katerem so stvari pomenile manj od svojih lastnosti, vse le niz odsevov šibke luči v umazanem ogledalu.

Toda zaenkrat je bila lakota še živa in Sabina je pohlepno dvignila glavo, uperila svoj pogled iz dvigajoče